

er det, der er sket. Det er en offentlig Hemmelighed, at Crédit Lyonnais-Gruppen har stillet sig afvisende overfor Forsøg paa med dem at slutte Statslaan, og man har netop henvist til den politiske Situation, Uroen i Middelhavslandene, paa den ene Side og paa den anden Side den Mistillid, som man fra fransk Side naturlig maatte nære til den danske Stats hele finansielle Status. I den sidstnævnte Henseende vil jeg spørge den højtærede Finansminister om Rigtigheden af et meget ubehageligt Forlydende. Et Forlydende vil nemlig vide, at en af de Grupper, hvormed Finansministeren sluttede sit sidste Tillægslaan, Veksellaanet, en skandinaviske Gruppe, som har en Filial i Paris, saa langt fra skal have kunnet magte sin Part af Laanet, at den har re-diskonteret de danske Statsveksler, som den selv havde diskonteret til $3\frac{1}{2}$ pCt., videre til $4\frac{1}{2}$ pCt. Hvis dette er rigtigt, kaster det et ejendommeligt Lys over, hvad det er for Finansgrupper og Banker, som den danske Stat forhandler med, thi — det vil man forstaa — det maa i betydelig Grad nedbryde den danske Stats Kredit i Frankrig, hvis det nævnte virkelige skulde være Tilfældet. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister vil være i Stand til paa dette Punkt at give et klart og aabent Dementi. Men naar han altsaa, som jeg haaber, kan dementere dette Forlydende fuldstændigt, vil det være af Interesse, at han forklarer os, af hvilke Grunde man i Frankrig mener, at den danske Stats Kreditværdighed ikke staaar paa Højde med den Kreditværdighed, som man f. Eks. i Sommeren 1909 mente den besad. I sit Svar til mig berørte den højtærede Finansminister ganske vist Foreteelserne paa det franske Pengemarked — det var altsaa i December 1911 —, men udtalte med sin sædvanlige Optimisme, at det havde ganske vist haft et kriseagtigt Forløb i Efteraaret, og at det endnu langt fra var kommet i Ro, men deri laa som en Slags indirekte Antydning, at det nok endte med, at det „faldt i Ro“. Det var i December 1911, og nu staa vi ved Overgangen fra Maj til Juni 1912, og det viser sig, at i den Henseende, som det for os kommer an paa, er det i Virkeligheden ikke „kommet i Ro“.

Ved vedkommende Lejlighed, December 1911, begyndte den højtærede Finansminister — det skylder jeg ham at sige —, at hale lidt igen overfor Spørgsmaalet om 4 pCt.-Typen, men han hævdede dog vedblivende, at han foretrak $3\frac{1}{2}$ pCt.-Typen,

fordi han, som han sagde, troede, at vi med denne Type „havde større Chance for at opnaa gunstigere Vilkaar end med 4 pCt.-Typen“. Det var altsaa i December 1911, og man maa da spørge: Hvorfor har Finansministeren saa ikke foretrukket $3\frac{1}{2}$ pCt.-Typen, som efter hans Mening skulde frembyde Chancer for at opnaa gunstigere Vilkaar? Endelig sagde den højtærede Finansminister — og det turde være det mest skæbnesvangre — ved den Lejlighed, at „nødte til at optage det“ — det endelige Laan —, „til Foraaret ere vi ikke“. „Kunne vi ikke faa det paa Vilkaar, som vi efter samtlige foreliggende Forhold maa betragte som acceptable, kunne vi vente“. Den højtærede Finansminister sagde altsaa til den danske Rigsdag i December 1911, at til Foraaret er den danske Stat ikke i den Situation, at den absolut skal have fast Laan, at vi overhovedet skulde have Laan: vi kunne vente. Maa jeg da tillade mig at spørge den højtærede Finansminister: Hvorfor ventede han da ikke nu? Naa, det er ingen Hemmelighed, hvorfor den højtærede Finansminister ikke ventede. Han ventede ikke, fordi Tidspunktet var kommet, da han var kørt fast, og det er noget, som man udmærket godt ved Besked om i den europæiske Finansverden, hvor man i det hele synes at vide langt bedre Besked om de danske Finanser og den danske Stats Finansevne end f. Eks. Statsgældsdirektøren.

Naar vi nu i Tanken gennemgaa alle disse højtidelige Forsikringer, alle disse haanlige og overlegne Afvisninger af Hensstillinger til Finansministeren om at afslutte et Laan og gaa over til den Type, hvor han kunde skaffe sig et gunstigt Laan — jeg minder om, hvad jeg sagde før, at Finansministeren ogsaa i Slutningen af 1911 vilde have kunnet faa et 4 pCt.s. Laan til en Kurs af 98 — har man Ret til at spørge: Hvad er det saa, den højtærede Finansminister nu har opnaaet efter at have præpareret den danske Rigsdag paa, hvor glimrende Resultater hans Finanskunst endelig skulde udfolde, naar det kom til Stykket? Ja, nu have vi for det første 4 pCt.-Typen i sin Renhed, ikke en Gang som Differé-Laan; det er 4 pCt.-Typen, den af ham paa en saa ufortjent Maade karakteriserede Type. Vi have en effektiv Rente — bortset fra Amortisationen — af $4,28$ pCt., og hvis vi regne Amortisationen med, vil den effektive Rente komme op til — jeg tror, det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) nævnede